

BRIEVEN UIT AMERIKA

Het Amerikaansche Tandheelkundige Onderwijs staat voor een crisis. Een onderhoud met Dr. A. LeRoy Johnson, pas afgetreden Dean van Harvard Dental School.

Dental Education Grant to Dr. Johnson

Dr. A. LeRoy Johnson who recently resigned as dean of the Harvard School of Dental Medicine, has received a joint grant from the Rockefeller Foundation, the Carnegie Corporation of New York and the John and Mary R. Markle Foundation for work in dental education, the Forsyth Dental Infirmary for Children announced last night.

He will act as a consultant in dental education to universities in the United States and Canada and will encourage interest in critical studies of dental education and curricular experimentation.

Alvorens het gesprek met Dr. Johnson te voeren, had ik de moeite genomen het onderwijs-rapport van de Commissie de Ranitz nog eens door te lezen. In verschillende opzichten toch zijn onderwijs-problemen niet aan landsgrenzen gebonden en inderdaad heb ik op verschillende vragen van deze autoriteit bevredigende antwoorden ontvangen.

Ik noemde Dr. Johnson een autoriteit, zijn levensloop geeft hem daartoe het recht. Hij ontving zijn opleiding aan Tufts Dental School in Boston, specialiseerde in orthodontie en doceerde in dat vak o.a. aan de Universiteiten van Michigan en Pennsylvania. Ook was hij 16 jaren werkzaam in New York City als orthodontist. Toen Harvard Dental School veranderd werd in een School of Dental Medicine werd Dr. Johnson opgedragen de organisatie ter hand te nemen.

De eerste jaren van deze school waren een lijdensgeschiedenis, de bedoeling was, dat de studenten in twee vakken zouden gradueeren en de school zouden verlaten met de graden van arts en tandarts (M.D. en D.M.D.). Dit bleek niet te verwezenlijken en toen besloot men de eerste twee jaren volkomen gelijk te laten zijn met de twee eerste jaren van de medische studenten. Nadien konden de studenten beslissen de richting tandarts of arts uit te gaan. Ook zou de school een onderdeel blijven van de Medische School, met een zeer innige samenwerking van de onderwijskrachten van beide scholen. Dr. Johnson, die nu den 66 jarigen leeftijd heeft bereikt, vond dat hij zijn doel verwezenlijkt had en trad op 1 Februari j.l. af, om zich voortaan te wijden aan een nieuwe taak, hem opgedragen door de Rockefeller, Carnegie en John and Mary R. Markle Foundations, de laatste stichting is van de bekende bankiers-familie Piermont Morgan.

Zijn nieuwe taak is, den Universiteiten in de United States en Canada van advies te dienen inzake het tandheelkundig onderwijs. Te dien einde is Dr. Johnson reeds begonnen met bezoeken aan de verschillende hoogeschoolen, deze instellingen worden op de hoogte gesteld van zijn functie als adviseur voor tandheelkundige opvoeding in een van te voren te zenden brief aan de *presidenten* van de scholen en dan kunnen

zij besluiten naar de adviezen te luisteren of niet. Het systeem kennende van de diverse onderwijsinstituten hier te lande, die grootendeels aangewezen zijn op giften van particulieren en instellingen als de bovengenoemde zullen er wel weinig of geen hoofden van onderwijsinstellingen zijn, die weigeren Dr. Johnson te ontvangen.

Ik heb natuurlijk in de eerste plaats Dr. Johnson gevraagd, hoe hij zich de ontwikkeling van het tandheelkundige onderwijs nu verder denkt. Volgens zijn meening moeten er 4 of 5 scholen komen naar het voorbeeld van Harvard, met klassen van ten hoogste 20 studenten, die zorgvuldig uitgekozen moeten worden. Deze studenten zullen de toekomstige leerkrachten en researchwerkers worden, het object van dit soort scholen is dus niet er op gericht menschen voor het dagelijksche werk in de praktijken te kweken.

Naast deze scholen zullen er moeten komen vakscholen, „vocational” schools, waar de studenten training ontvangen in het leggen van vullingen, het maken van gebitten enz. Met opzet gebruik ik deze termen om het duidelijk te maken waar Dr. Johnson c.s. heen willen. Want om tot deze scholen toegelaten te worden, behoeft men niet vast te houden aan het thans geldende systeem 2 plus 4. Dit betekent twee jaren pre-dental college plus 4 jaren in een dental school.

Laat mij ter toelichting van het laatste punt eenige historische gegevens ter tafel brengen. Vóór 1913 kon men in Amerika tot een tandheelkundige school toegelaten worden met een diploma van de High-School en na een driejarige studie aan de universiteit werd het D.D.S.-schap verleend. Daarna werd de studie verlengd tot vier jaren en weer geruimen tijd later kwam het thans werkende schema 2 plus 4 tot stand.

Dr. Johnson is van meening, dat noch de tweejarige college-vooropleiding noch de verlenging met één jaar tot vier jaren van de tandheelkundige studie in staat zijn geweest betere tandartsen te kweken of door researchwerk de tandheelkunde ook maar één stap verder te brengen. Dit is een zeer pessimistisch en teleurstellende uitspraak, waarvan ik ook de waarheid volkomen in het midden laat. Dat hierover een felle strijd gestreden wordt door de leiders van de American Dental Association en vele anderen, is begrijpelijk. Maar een kleine, doch zeer machtige groep van gelijkgestemde zielen, de hoogleraren Diamond, Ziskin, East van Columbia University, Dr. Percy Howe van de Forsyth Clinic in Boston, Dr. Oppie McCaill, oud-directeur van de Guggenheim Clinic in New York, trachten reeds thans bestaande onderwijs-instellingen volgens hunne inzichten te veranderen.

Terwijl wij in Nederland altijd jaloersch waren op de onafhankelijke tandheelkundige faculteiten, streven Dr. Johnson c.s. er naar, de tandheelkundige faculteit een onderdeel te doen zijn van de medische faculteit, evenals de gynecologie, de oor-, neus- en keelkunde, de chirurgie etc. Dit streven heeft reeds geleid tot een breuk tusschen Columbia University en de Am. Dental Association. De aan Columbia University gradueerende tandartsen loopen nu de kans, dat zij in verscheidene staten niet toegelaten worden tot de State-Board examens.

Men heeft de propagandisten van scholen zooals Harvard verweten, dat zij in een tijd, dat er een tekort aan tandartsen bestaat, niet mede willen werken aan het systeem van meer dan honderd studenten in één klas. Het tekort aan tandartsen kan echter volgens hen op een andere wijze opgelost worden en wel door het verlenen van partieele bevoegdheden aan hygiënisten (mondverzorgsters) en technikers, mits deze groepen werken onder de supervisie van tandartsen.

Het is hier, waar onze wegen volkomen uit elkaar gaan en ik vertel mijn Amerikaanse vrienden, dat om het gevaar van het kweken van eerste-, tweede- en derde rangs tandartsen goed te zien, zij eens geleefd moesten hebben in de verschillende landen van Europa, waar de illegale uitoefening bloeit, zooals in ons land, of waar naast de tandartsen de technikers tot de uitoefening zijn toegelaten zooals in Duitschland en Oostenrijk. De supervisie van tandartsen! Wie houdt toezicht op die supervisie? Het paradijs opent zich voor alle gepensioneerde of invalide vakbroeders en artsen. Rustig in een hoekje van hun „office” zittende, zullen zij de gedeeltelijk-bevoegden laten werken, l'histoire se repète, maar dat het ditmaal Amerika zou zijn,

waar zich deze toestanden kunnen ontwikkelen, wanneer men niet op zijn hoede is, had ik toch niet gedacht.

De bestaande scholen zijn volgens Dr. Johnson thans reeds in drie groepen te verdeelen, de eerste van het Harvardsysteem, de tweede gelijk Pennsylvania, de North Western en de Chicago scholen van het overgangstype en tenslotte de zuivere vakscholen. Op mijn vraag of tot de laatste categorie o.a. New York University (N.Y.U.) behoorde, was zijn antwoord, dat hij geen beter voorbeeld zou kunnen noemen.

Dat de door Dr. Johnson c.s. voorgestane denkbeelden ook hunne goede kanten hebben, wil ik niet ontkennen. De verhouding arts-tandarts wordt reeds geheel anders, wanneer men als student dezelfde colleges van dezelfde professoren volgt en zooals de Harvard studenten, de tandheekkundige met de medische samen, in een gemeenschappelijk huis wonen. Ik was zoo vrij Dr. Johnson er op te wijzen, dat dit probleem in Nederland niet bestond, waar tandheekkundige studenten niet alleen hun omgang met elkaar of met medische studenten hebben, maar waar het studentenleven de bonte verscheidenheid te zien geeft van alle faculteiten in hetzij Corps, Bond, Unitates etc. Met alleen deze zeer persoonlijke opmerking mijnerzijds, dat in ons land de tandheekkundige studenten zich te veel afzonderlijk hielden en zich of als spoorstudenten of als..... Tomes-studenten meenden te kunnen ontwikkelen.

Ook was zijn opmerking juist, dat wanneer men aparte hoogleraren voor de tandheekkunde benoemt in de z.g. candidaatsvakken, wij afgescheept zullen worden met tweede rangs krachten en de „brilliance” van menigen hoogleeraar in de anatomie, physiologie etc. zullen missen. Met welk een groot genoegen ik ook terug denk aan een Magnus, een Zwaardemaker, een Spronck en anderen, acht ik dit bezwaar toch niet opwegen tegen de voordeelen van een „snijkamer voor eigen gebruik”.

Tenslotte, wanneer de heeren eerlijk zijn, streven zij slechts naar een oplossing en wel: volledig arts te worden en daarna, of reeds gedurende de studie voor arts, de technische tandheekkundige vakken er aan toe te voegen. Voor hen, die de resultaten hiervan in andere landen bestudeerd hebben of met de F.D.I. geluisterd hebben naar den strijd stomatologist-tandarts, is deze oplossing nu ook nog niet het ideaal.

Gedurende mijn studietijd aan de University of Pennsylvania heb ik ook geen reden gezien voor het pessimisme van Dr. Johnson, althans trof mij telkens en telkens de breede medische basis van mijn jonge klasgenooten en ik weet, dat Nederlandsche D.D.S.-ers, die hun graad in Philadelphia gedurende de laatste tien jaren verworven hebben, er evenzoo over denken.

Resumeerende: laten Dr. Johnson c.s. rustig voortgaan 4 of 5 type Harvard-scholen in te richten, maar het type scholen Pennsylvania etc. moge op verschillende punten verbetering behoeven en niet moeten ontaarden in „vakscholen”, zij zullen het toch moeten zijn die tandartsen kweeken van uitsluitend één rang en volledige bevoegdheid.

L. HERBERT LOEB, Tandarts, D.D.S., F.I.C.D.

Cambridge, Massachusetts, Maart 1947.

HET NEDERLANDSCHE STUDENTEN SANATORIUM LAREN (N-H).

Directeur-Geneesheer Dr. F. N. Sickenga

Verpleegprijs f 6.- per dag.

Inlichtingen omtrent bijzondere voorwaarden op aanvraag